

ДЕПЕРТАМЕНТ КУЛЬТУРИ І ТУРИЗМУ
ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

ОКЗ «ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ»

Зустрічі на перехресті казок

Літературна пам'ятка

(для дітей молодшого та середнього шкільного віку)

Вип. 14

Харків – 2016

Зустрічі на перехресті казок: літературна пам'ятка для дітей мол. та серед. шк. віку / ОКЗ "Харківська обласна бібліотека для дітей"; уклад. Г. Чебослаєва ред. О. Ніколаєнко. – Х., 2016. – 12 с. – (Казкарі-ювіляри. Вип. 14).

Черговий випуск серії пам'яток "Зустрічі на перехресті казок" присвячений відомим письменникам-казкарям – Джанні Родарі, Астрід Ліндгрен, Дж. М. Баррі.

Призначається дітям середнього шкільного віку, батькам, бібліотекарям та організаторам дитячого читання.

Матеріал підготувала:

Редактор:

Відповідальний за випуск:

Чебослаєва Г. Ю.

Ніколаєнко О. М.

Трохименко Г.В.

©ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ

<http://bibl.kharkiv.ua>

<http://bibliomiste4ko.kharkiv.ua/>

Юний друже!

Ось і знову ми зустрічаємось на перехресті казок. Цього разу ми з тобою відвідаємо острів Небувалія, де познайомимось з Пітером Пенем і його автором Джеймсом Метью Баррі, побуваємо у Джанні Родарі і поспілкуємося з Цибуліно, а потім рушимо до вілли «Хованка» і пограємо з дівчинкою Пеппі Довгопанчоха, про яку написала Астрід Ліндгрен. Тож рушаймо!

Багато загадок у цьому світі. Наприклад, невідомо, чому дитина звичайних батьків раптом починає бачити те, чого ніхто не бачить, чути те, чого ніхто не чує й при цьому складно вигадувати різні небувальщини? У ранньому дитинстві цей хлопчик грався у театр, вигадував історії, які одразу ж ставив разом з друзями, а «сценою» слугував маленький будиночок-пражня напроти батьківського дому. Крім того, з книг, які він пізніше напише, видно, що ця людина розуміла мову птахів й добре знала звичаї фей. Ви запитаете, а хто ж він? Це відомий письменник, якого звать **Джеймс Метью Баррі**.

Майбутній письменник народився 9 травня 1860 року в Шотландії у містечку Кіппрім'юр (графство Форфашир) у родині ткачів. Не зважаючи на те, що родина жила бідно, батьки прагнули дати дітям гарну освіту, й Джеймс закінчив Единбурзький університет. Після цього він працював журналістом, а у 1885 році Баррі переїжджає до Лондона, де починає писати. Перший успіх письменнику-початківцю принесли нариси про його рідні місця й земляків-шотландців, засновані на оповіданнях матері («Ідилія Олд Ліхт», 1888; «Вікно в Трамз», 1889).

Романи «Сентиментальний Томмі» (1896) та «Томмі й Грізел» (1900) розповідали про підлітка, а згодом – молоду людину, що не вміла полишати дитячі фантазії. У 1890-1900 рр. Баррі все частіше пише п'єси – блискучі комедії, які довго не сходять зі сцени («Маленький служитель», 1897; «Захоплюючий Крічтон», 1902). «А як же казки?» – запитаете ви. Вони зачаїлись і чекали свого часу. У 1887 р. Баррі, вигулюючи свого собаку у Кенсінгтонському Саду, познайомився з трьома хлопчиками та їхньою нянею. Пізніше він випадково опинився на званому обіді поруч з їх матір'ю Сільвією Девіс. Так почалася їх дружба. Гуляючи з дітьми, письменник став розповідати їм про різних мешканців Кенсінгтонського Саду: про птахів, про мудрого ворона Соломона та дивного хлопчика, який полетів від своїх батьків та не хотів дорослішати. Так і з'явився на світ найвідоміший персонаж Баррі – **Пітер Пен**.

Джеймс Баррі вигадав Пітера Пена для осиротілих хлопчиків своєї лондонської подруги Сільвії Ллевелін Девіс, яка рано овдовіла, а через кілька років після смерті чоловіка і сама померла. Діти Сільвії Ллевелін Девіс (Silvia Llewelyn Davies) лишилися сиротами, і Джеймс Баррі взяв їх під свою опіку. Розповідаючи дітям казки на ніч, Джеймс Баррі вигадав історію про хлопчика, який не хотів ставати дорослим.

1906 року вийшла друком книжка «Пітер Пен у Кенсінгтонських Садах» – передісторія «Пітера Пена і Венді», де описуються події, що відбувалися з Пітером до того, як він опинився в країні Небувалії.

Все своє життя Баррі захоплювався мандрівниками і дослідниками, людьми активного і відважного життя. Серед його друзів – відомі африканські дослідники Поль дю Шайлу і

Джозеф Томсон, полярник Роберт Скотт, передсмертний лист котрого, знайдений на його тілі через півроку після загибелі експедиції, був адресований Баррі. У ньому капітан Скотт просив письменника подбати про дітей та вдов членів експедиції, які загинули разом із ним, мандруючи до Південного полюса, що і було неухильно виконано.

Але справді доленосною стала дружба письменника з подружжям Девісів, завдяки якій і з'явився всесвітньо відомий Пітер Пен. Баррі познайомився із Сільвією і Артуром Девісами та їхніми п'ятьма дітьми 1887 року і дуже зблизився з цією родиною. Баррі проводив з Девісами більшість вільного часу й захоплювався теплими стосунками у цій родині. Однак 1906 року Артур помер, а за чотири роки пішла з життя його дружина. Недовго думаючи, Джеймс Баррі всиновив п'ятьох братів Девісів, перетворившись із бездітного чоловіка на багатодітного батька.

Дж. М. Баррі був удостоєний багатьох почесностей : у 1913 р. йому було надано титул баронета, у 1922 р. нагороджений орденом «За заслуги»; у 1919 р. став лорд-ректором найстарішого шотландського університету Сент-Ендрюса; в 1930 р. – почесним президентом Единбурзького університету; з 1928 р. був президентом «Спілки літераторів».

Баррі помер 19 червня 1937 року, не залишивши прямих спадкоємців. Перед смертю він передав всі права і доходи від Пітера Пена — перевидань, перекладів, театральних і кіно постановок — дитячій лікарні на Грейт Ормонд стріт у Лондоні. В 1987 р. на знак поваги до видатного співвітчизника Британський Парламент пішов на безпрецедентний крок — спеціальним актом встановив безстрокове дію цих авторських прав.

У 2004 році Марк Форстер зняв біографічний фільм про Джеймса Баррі «Чарівна країна».

Це цікаво!

- ***Опираючись на чарівних персонажів Д.Баррі, Дісней створив анімаційний фільм «Пітер Пен» у 1953 році.***
- ***У 1929 році Джеймс Баррі передав усі права на видання «Пітера Пена» дитячій лікарні на Грейт Ормонд стріт. Цей дар пізніше був включений в його заповіт за умови, що суми відрахувань ніколи не будуть оприлюднені. Після смерті письменника в 1937 році авторські права охоронялися впродовж п'ятидесяти наступних років, а потім твір повинен був перейти в суспільне надбання. Однак в 1988 році був прийнятий спеціальний закон, який надав лікарні безстрокове право на отримання доходів від видання та іншого використання «Пітера Пена».***
- ***У Кенсингтонських Садах є пам'ятник Пітеру Пену. Знаєте, як він з'явився? Поставив пам'ятник сам Джеймс Баррі. Він замовив скульптуру Джорджу Фремptonу й в ніч на 1 травня 1912 року встановив його. Пам'ятник стоїть на тому ж місці й досі. Небагато літературних героїв удостоювалися такої честі.***

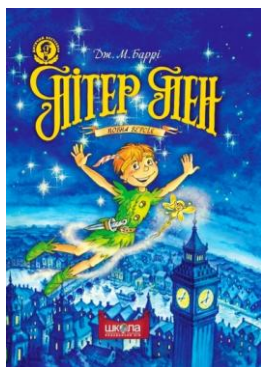

Дж. М. Баррі у ролі пірата Крюка (1904)

Бібліографічний куточок

Баррі Дж. М. Пітер Пен : повна версія : для середнього шк. віку / Дж.М. Баррі; пер. Н. Косенко ; худ. В. Харченко. – Х. : Школа, 2010. – 224 с. : іл. –

Баррі Дж. М. Питер Пэн : полная версия / Дж. М. Барри; пер. с англ. Н. Косенко; худож. В.Харченко. – Х. : Школа, 2013. – 224с. : ил. – (Детский бестселлер).

Разом з героями цієї книги ви вирушите у захопливу подорож на дивний острів під назвою Небувалія. Тут діти вміють літати й ніколи не дорослішають! Читайте цю казкову повість і разом з її персонажами переживайте неймовірні пригоди!

Баррі, Дж. Питер Пен: история о нем=The story of Peter Pan / Дж. Барри. - Нью-Йорк : [б. и.], 1992. – 90 с. : ил. – (На англ. языке).

Веббіографія

Дж. Баррі [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://www.jmbarrie.co.uk/> – Назва з екрану.

J.M. Barrie. Biography. Author, Playwright (1860–1937) [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://www.biography.com/people/jm-barrie-9200058> – Назва з екрану.

Що ж, настав час відвідати **Джанні Родарі**.

*«... У дійсність можна увійти з
головного входу, а можна
влізти в неї – і це для дітей куди
забавніше – через квартиру».*

Джанні Родарі

Ви, звичайно ж, чули про пригоди знаменитого Цибуліно? Автору цієї та інших чудових казок у 2015 р. виповнюється 95 років від дня народження.

Давайте познайомимося з цим дивним письменником ближче. Отже, Джанні Родарі!

Майбутній письменник народився 23 жовтня 1920 року в містечку Омен на півночі Італії. Його батько Джузеппе тримав маленьку пекарню.

Д. Родарі:

Ось перед вами булочник білий.

Білі волосся, брови, вії.

Вранці він встає раніше, ніж птахи...

Однак коли Джанні виповнилося 9 років, його сім'я втратила свого єдиного годувальника – Джузеппе поліз у величезну калюжу рятувати кошеня, застудився і помер від запалення легенів. Щоб якось прожити, мати влаштується служницею в багатий будинок. Ну, а синові довелося піти в духовну семінарію – єдине місце, де бідняків не лише навчали, але одягали і годували. Ким тільки не мріяв стати Джанні! Пристрасно любив малювати, намагався навчитися грі на поганенькій скрипці, хотів робити іграшки «з вигадкою», які б не застарівали... В жодній з цих справ наш герой не досяг успіху. Проте пізніше він нагородить талантом скрипаля свого літературного героя, майстра Грушу, а іграшки стане робити... зі слів.

Першу «практику» вигадкування історій Родарі пройшов, коли працював учителем молодших класів.

Д. Родарі:

«Учителем я був найімовірніше нікчемним, до педагогічної діяльності не підготовленим... Але, смію стверджувати, нудним вчителем не був. Я розповідав у класі - і тому що любив дітей, і тому що сам був не проти побавитися - історії, які не стосувалися реальної дійсності і здорового глузду».

Втім, про те, що він стане казкарем, Джанні тоді не підозрював...

Подорослішавши, Джанні Родарі почав працювати журналістом та, як він сам вважав «майже випадково» почав вигадувати вірші та забавні історії для дітей. «Я намагався робити іграшки зі слів», – згадував письменник. І справді, з-під пера виходили чудові казки, «веселі як іграшка». Основа будь-якої книжки – гра. Про найскладніші речі Джанні Родарі вмів говорити й серйозно, й весело. Хто ще міг перетворити атомний гриб у... летючий по небу торт! Письменник вважав, що уява та фантазія необхідні будь-якій людині, тому й написав спеціальний підручник «Граматика фантазії» – унікальний посібник з розвитку творчих здібностей.

Твори письменника іскряться веселощами та фантазією, й водночас в них відображене реальне життя. Багато років Джанні Родарі вів дитячі рубрики в різних газетах та журналах. Це була чудова літературна школа. На їх сторінках вперше з'явилася велика кількість творів

письменника. Бажання зазирнути у майбутнє стало основою для багатьох фантастичних оповідань. У казках італійського літератора звичайні принцеси та чарівники сусідять з новітніми науковими винаходами, роботами, телевізорами та космічними кораблями. Незвичайне поєднання казкових традицій та наукової фантастики переконує читача у реальності дива.

Книги Джанні Родарі перекладені на десятки мов та відомі у всьому світі. У 1970 році письменник був удостоєний Золотої медалі Ханса Християна Андерсена. Отримуючи нагороду, він сказав: «Думаю, що казки – старі та сучасні – допомагають розвивати розум. У казках зберігаються тисячі гіпотез. Казки можуть дати нам ключі, щоб увійти у дійсність новими шляхами. Вони відкривають дитині світ та навчають, як перетворювати його».

«Нехай діти ростуть радісними, вільними, сміливими, нехай вміють дати відсіч будь-якій несправедливості, нехай бережуть дружбу і любов, цінують красу».

Саме такими є герої книг Джанні Родарі – Цибуліно, майстер Виноградинка, кум Гарбуз, веселі дівчатка Полуничка й Редисочка, граф Вишенька, володар дивного голосу – Джельсоміно, і навіть пес-Кнопка.

У дивно поетичної казкової повісті "Подорож Блакитної Стріли" Джанні Родарі пише про дітей бідняків, які нерідко залишаються без подарунків, навіть на Різдво. Чарівна сила казки дозволяє письменникові відновити справедливість і повернути радість маленькому Франческо. На допомогу хлопчикові приходять іграшки. І як рішуче і сміливо вони себе ведуть!

Особливо поетичними є «Казки по телефону», у яких фольклорні мотиви дотепно спроектовані на сучасну дійсність. Крилаті вирази, прислів'я і приказки матеріалізуються в реальному образі. Так, приказка «будинок з морозива, як у Болоньї» породжує казочку про веселе народне свято, коли жителі прикрашають вибудований на площі пломбірно-цукатний палац! Хлопчик-гава губить не тільки книжки і зошити, але й пальці, вуха, а добрі сусіди підбирають і приносять їх матері. Іронічні казочки застерігають дітей від неробства і чванства, ненажерливості і брутальності. Родарі повною мірою виявив у них свою майстерність опоетизовувати світ. Так, казка «Синій світлофор» розповідає про те, як зупинився вуличний рух через незрозумілі сині вогні на перехресті. А світлофор просто хотів дати людям сигнал, що «шлях у небо вільний». Легка, витончена фантазія письменника надихає світ, учить бачити в ньому світле і високе.

Книги Родарі проклали собі шлях до сердець дітей; багато з них відзначені літературними преміями, транслуються по радіо і телебаченню. Його казки включаються до шкільних підручників та хрестоматій.

Джанні Родарі – лауреат Міжнародної премії імені Х.К. Андерсена, що вказує на світове визнання творчості письменника.

Це цікаво!

- ***Іменем письменника – Родарі – був названий астероїд 2703, відкритий у 1979 році.***
- ***Форма багатьох його віршів почерпнута з італійського дитячого фольклору. Це так звані «філастроке» – колискові, що складаються в живому вільному розмірі. Перша книжка Родарі так і називалася – «Книга філастроке» (1950). За нею були опубліковані : «Потяг віршів» (1952), «Вірші про небо і землю» (1961) та інші.***

А тепер зазирніть у наш бібліографічний куточок!

Бібліографічний куточок

Родари Дж. Джельсомино в Стране лжецов / Д. Родари; пер. А. Б. Махов ; худож. Л. Токмаков. – М. : Эксмо, 2012. – 159 с. : ил. – (Книги - мои друзья).

«Отож жив собі нічим не примітний на вид хлопчина, може, навіть нижчий за ровесників, але з гучним голосом. Це підтвердив уже його перший крик. Змалку ж хлопчика звали Джельсомино, тобто Жасмин. Під цим іменем він і лишиться в нашій оповіді...» Йому доводилося бути обережним, щоб не наробити лиха своїм голосом. Але одного разу цей дар допоміг йому. Як? Зазирніть до книги та про все дізнайтеся.

Родари Дж. Торт в небе : сказка / Дж. Родари; пер. с ит. В.Смирнова; рис. Б. Маркевича. – М. : Дет. лит., 1969. – 78 с.

Одного разу якийсь професор винайшов атомну бомбу з незвичними властивостями. На бенкеті, присвяченому цій події, хтось випадково упустив у неї шматок шоколадного торта. Що з цього вийшло? Тож дізнайся з книжки.

Родарі Дж. Пригоди Цибуліно : повість-казка : для мол. шк. віку / Родарі Дж., пер. А. Іллічевського; мал. В. Сутєєва. – К. : Веселка, 1985. – 182 с. : іл. – (Бібліотечна серія).

Найвідоміший твір Джанні Родарі. А ви вже знайомі з Цибуліно. Ні? Тоді читайте цю казку. Історія про його пригоди не залишить вас байдужими й ви захочете повернутися до цієї книги знову й знову.

Родари Дж. Путешествие Голубой Стрелы / пер. с итал. Ю. Ермаченко. – М., 1992. – 159 с. : ил.

Новий рік. Фея зі своєю служницею рознесла дітям подарунки до свята. Але... не всі могли їх отримати. Найбідніші залишилися без подарунків. Іграшки з магазину Феї вирішили відновити справедливість. І ось одного разу... Що ж відбулося?

Родари Дж. Сказки по телефону : для мл. шк. возраста / Дж. Родари; пер. с ит. Н. Лебедевой. – М. : Эксмо, 2014. – 79 с. : ил. – (Книги – мои друзья).

Жив собі у Варезе чоловік на ім'я Б'янкі. Служив він комівояжером – торгував ліками – і шість днів на тиждень мандрував Італією: бував на сході і на заході, на півдні й на півночі. В неділю повертався додому, а в понеділок зранку знову їхав у мандри. На прощання донька йому казала:

- Дивись, тату, не забудь розповісти мені щовечора казку.

Отож, кожного вечора рівно о дев'ятій синьйор Б'янкі, хоч би де він був, викликав по телефону Варезе й розповідав доньці казочки.

Воно й правда – казки були такі цікаві. От і ви послушайте!

Усі вони зібрані у цій книзі, й ви можете почитати їх.

Якщо вірити словам давньогрецького мудреця про те, що люди живуть у написаних ними книгах, то Джанні Родарі житиме вічно – у своїх прекрасних героях і в серцях дітей, які їх полюбили.

А тепер... «морквяного кольору волосся, заплетене в дві цупкі кіски, що стирчали, мов палички, ніс картоплинкою, весь поцяткований ластовинням, великий рот із білими здоровими зубами. А вбрана вона була просто-таки химерно».

Впізнали? Так, так. Це Пеппі Довгапанчоха (до речі, у 2015 році їй виповнилося 70 років). Написала про цю сміливу та пустотливу дівчинку відома шведська казкарка **Астрід Ліндгрєн**.

“Більшість людей скидає з себе дитинство, як старий капелюх і забуває його, як непотрібний номер телефону. Справжня людина тільки та, яка, ставши дорослою, залишається дитиною”.

Еріх Кестнер

Народилася письменниця 29 листопада 1907 року. Жила вона разом з батьками-фермерами на хуторі Нес у Смоганді, південній провінції Швеції, неподалік від Віммербю. Її батько Семюель Август Еріксон, простий сільський фермер, мав гарне почуття гумору, яке успадкувала від нього й письменниця. Втім, бажання розповідати та писати виникло у всіх дітей Еріксонів (наприклад, сестри Стіна та Інгігерд пов'язали себе з філологією – одна стала перекладачкою, інша – журналісткою).

Малу Астрід часто порівнювали з білкою – так прудко й безстрашно вона вміла лазити по деревах. І ніхто з дітей не міг зрівнятися з нею у фантазуванні й кількості прочитаних книжок. Дівчинка не уявляла свого життя без книжки. Для неї брати до рук книгу – те саме, що стояти перед замкненими дверима зачарованої країни, де сховано найдивовижнішу радість. Усі діти Еріксонів із сусідською дітворою не лише бавилися в традиційні ігри тих часів, але й на свій лад «програвали» прочитані казки, створюючи за ними вистави-експромти. І перше місце у цьому завжди займала Астрід. Діти мали море волі у своїх розвагах.

У 1914 році батьки записали Астрід Ліндгрєн в народну школу містечка Віммербю. Пізніше письменниця згадувала про своє перше відвідування школи. На той час знайомство з дітьми підготовчого класу відбувалося таким чином. Викладачі збирали усіх учнів у класі. Кожен з них мав виходити вперед, коли називали його прізвище і ставати біля кафедри. Дуже несподівано повела себе маленька Астрід, одягнута у сукню в клітинку з зачіскою у вигляді кісок-кренделів. Дівчинка настільки розхвилювалася, що почувши своє прізвище, почала плакати.

Згодом Астрід вирішила довести батькам, що вона вже доросла, й поїхала у сусіднє містечко Віммербю. Там вона спочатку вступила на курси секретарів, а потім отримала роботу коректора у місцевій газеті.

Вона страшенно любила кіно, захоплювалась джазом і танцювала народні танці в ансамблі «Смоландці», що їздив з виступами поза межами Віммербю. Вона вельми болісно пережила прощання з дитинством і своє дорослішання, а юність узагалі вважала найприкрішим періодом свого життя. Дитинство назавжди лишилося для неї втраченим раєм.

Через деякий час Астрід поїхала до Стокгольму, де вийшла заміж за Стуре Ліндгрєна, голову Королівського товариства автомобілістів. Але Астрід часто зізнавалася, що ніколи не була закохана по-справжньому. Серце розпорядилося, що любов до дітей була для неї вищою за любов до чоловіків. Та й сама письменниця до кінця життя залишилася «дорослою дитиною».

Незабаром у неї народилася донька Карін. Але як же трапилося так, що звичайна домогосподарка стала відомою дитячою письменницею? Все почалося з того, що Астрід Ліндгрєн взимку послизнулася та зламала ногу. Лежати було нудно, й вона вирішила написати книгу. Звичайно, не для друку, (Астрід сумнівалася, що хтось захоче її видати), а на прохання маленької Карін. Так з'явилася на світ Пеппі Довгапанчоха. Астрід потім згадувала: «Дивне ім'я, чи не так? Його Карін вигадала на ходу. Ну, а мені воно здалося настільки забавним, що я вигадала не менш дивну фігуру». Рукопис оповідання про Пеппі письменниця подарувала своїй доньці на її десятий день народження 21 травня 1944 р.

Одного разу дівчинка умовила її надіслати цей твір видавцю, але він не наважився його надрукувати. Астрід не збентежилася та продовжувала писати. У 1944 р. вона відправила на один зі шведських літературних конкурсів свою нову книгу – «Бріт-Марі виливає душу». Й... несподівано отримала першу премію! Незабаром видавці відшукали рукопис «Пеппі Довгапанчоха» – і у 1945 році книга була опублікована.

Досі такої героїні, як Пеппі, у шведській дитячій літературі просто не було. Це був ніби вибух і своєрідний виклик стереотипам. Довкола книжки відразу ж зчинилося чимало галасу : одні називали її «книжкою, на яку чекали», де втілено заповітну дитячу мрію — робити все, що заманеться, і весь час бути самим собою, а інших (здебільшого професорів педагогіки) до глибини душі обурювала «невихована й бездарна письменниця і божевільне хворе дівча». Мовляв, хіба може нормальна дитина ум'яти цілий торт і ходити босоніж по розсипаному долі цукру?

З тих пір казки Астрід Ліндгрєн стали з'являтися постійно : це й «Роня, дочка розбійника», й «Еміль з Льонеберги», й «Міо, мій Міо», й звичайно ж, «Карлсон, який живе на даху».

Твори Астрід Ліндгрєн знайшли відгук в серцях мільйонів шанувальників різних куточків світу. У 1958 році Ліндгрєн була удостоєна Золотої медалі Ганса Християна Андерсена, а 1969 року отримала шведську державну премію по літературі. У 1973 році письменниця була нагороджена премією імені Льюїса Керролла за книгу «Пеппі Довгапанчоха». Крім численних літературних відзнак, якими нагороджувалися дитячі письменники, Ліндгрєн **була відзначена преміями для «дорослих» авторів**. Так, Данська академія нагородила її медаллю імені Карена Бліксена. Також, письменниця була удостоєна російської медалі імені Льва Толстого, чилійською премією імені Габрієлі Містралі, шведською премією імені Сельми Лагерлеф. За досягнення у сфері благодійної діяльності письменниця отримала Премію миру Співки німецької книготоргівлі за 1989 рік. Їй також нагородили медаллю імені Альберта Швейцера. Ця відзнака була заснована Президею Європейської Академії Природничих наук і надається діячам науки і культури на знак визнання високих морально-етичних якостей і видатних заслуг.

Шведські критики постійно замислювалися над тим, що ж у Астрід Ліндгрєн є такого, чого не мають інші дитячі автори? Що створило їй таку шалену популярність і чому саме вона стала феноменальним літературним явищем? Може, тому що до останнього подиху не почувалася чужою в дивовижній країні дитинства? Може, тому що в її суворій правді й добрій вигадці немає і крихти фальшу? Може, тому що ніколи не дозволяла собі дорослої зарозумілості й говорила з дитиною на рівних? Та, здається, відповідь на це запитання є і в самої Ліндгрєн. У слові, виголошеному на церемонії вручення Золотої медалі імені Г.К.Андерсена у Флоренції 1958 року, вона промовляла : «Буває, що мене питають : «Чи думаєш ти, коли пишеш, постійно про тих дітей, які читатимуть твою книжку? Ні, я аніскілочку про них не думаю. Я пишу для єдиної дитини – часом шестирічної, часом восьмирічної, а часом, може, й одинадцятирічної. Проте, це все-таки завжди одна й та сама

дитина... Отож-бо – я пишу виключно для того, щоб розважити ту дитину, якою колись була сама».

Бібліографічний куточок

Ліндгрєн А. Пєппі Довгапанчоха. – Харків : ТОВ «Septima». – 2006. – 384 с.

Що можна знайти у дуплі старого дерева? Навіщо спати, поклавши ноги на подушку? Як маленька дівчинка самотужки може подолати бандитів, які залізли до неї вночі у будинок? Чи можуть діти впоратися з піратами? Відповіді на ці та інші запитання ви дізнаєтеся, прочитавши цю захоплюючу книгу.

Ліндгрєн А. Калле Блюмквіст і Расмус : повість : для сер. шк. віку / А. Ліндгрєн; пер. О. Сенюк; худож. О. Гапей. – К. : Рідна мова, 2014. – 175 с. : іл.

Ліндгрєн А. Брати Лев'яче Серце : повість : для мол. та сер. шк. віку / А. Ліндгрєн; пер. зі швед. О. Д. Сенюк; худ. В. А. Дунаєва. – К. : Школа, 2007. – 192 с. : іл. – (Дитячий світовий бестселер).

Ліндгрєн А. Детектив Блюмквіст ризикує : повість для сер. шк. віку / А. Ліндгрєн; пер. зі швед. О. Сенюк ; худож. О. Гапей. – К. : Рідна мова, 2014. – 191 с. : іл.

Линдгрєн А. Малыш и Карлсон : сказочные повести / А. Линдгрєн. Винни-Пух и все-все-все... : сказочные повести / А. Милн; пер. : Л. Лунгина, Б. В. Захoder. – К. : Спалах ЛТД ; М. : АСТ, 1993. – 400 с. : ил. – (Казкові вітрила).

Гуцол, В. П. "Зірка на ім'я Ліндгрєн " : [сценарій позакласного заходу] / В. П. Гуцол // Зарубіжна література в школах України. – 2014. – № 11. – С. 46 – 50.

Костецький, А. Астрід Ліндгрєн // Пригоди славнозвісних книг / А. Костецький. – К., 2005. – С. 176-183.

Хомин, І. Казка триватиме вічно : [дитинство Астрід Ліндгрєн] / І. Хомин // Ірина Хомин про Карла Гаусса, Астрід Ліндгрєн, Ніколо Паганіні, Камілли Клодель, Ван Гога, Соломію Крушельницьку : Грані-Т, 2008. – С. 31 – 50.

Чарівний світ Астрід Ліндгрєн // Шк. бібліотека. – 2012. – № 19. – С. 26.

Вебліографія:

Астрід, яка жила на даху [Електронний ресурс] / авт. Галина Кирпа // Дивен Світ : [веб-сайт]. — Електрон. дані. — Режим доступу : <http://dyvensvit.org/kultura/174-kultura-statti/2673-astrid-jaka-zhyla-nad-dahom>. — Назва з екрану.

Линдгрєн Астрид Анна Эмилия [Електронний ресурс] / авт. Надежда Воронова. — Режим доступу : <http://bibliogid.ru/articles/121>. — Назва з екрану.

Astrid Lindgren : [біогр. відомості] [Електронний ресурс] // From Astridlindgren. se. : [веб-сайт]. — Електрон. дані. — Режим доступу : <http://www.astridlindgren.se/en/person/biography>. — Назва з екрану.

Astrid Lindgren : [біогр. відомості] [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://www.astrid-lindgren.com/indexx.htm> – Назва з екрану

Личность=Astridlindgren.se [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://www.astridlindgren.se/ru> – Назва з екрану

Це цікаво :

- *Астрід Ліндґрен визнана найпопулярнішою жінкою Швеції XX ст. А ще письменниця отримала «зіркову прописку». На її честь названо одну із малих планет в Сонячній системі, виявлену в 1978 році російським астрономом Миколою Черних. У 1995 році шведський мікросупутник отримав ім'я письменниці «Астрід». На цю звістку, Ліндґрен відреагувала з гумором, сказавши, що тепер її можна називати «Астероїд».*
- *Книги про Пеппі перекладені понад 80 мов;*
- *Назва книги внесена газетою Dadens Nyheter до списку найважливіших подій шведського культурного життя за останні 150 років.*
- *За творами А. Ліндґрен знято більше 40 фільмів, телесеріалів, мультфільмів, театральних вистав та мюзиклів.*
- *На батьківщині, у Швеції, Карлсона не люблять, вважаючи його «хамом, егоїстом, обманщиком, хвальком і підбурювачем». Проте саме у Швеції прізвище Карлсон третє за поширеністю. У 2008 році в Швеції було зареєстровано 201 681 носіїв цього прізвища. Та всупереч радянському мультфільму, в книзі ніде не згадано, що найулюбленіша їжа Карлсона – варення. У книзі, найулюбленіші страви Карлсона – м'ясні тефтелі і торт зі збитими вершками.*
- *У Швеції засновано Міжнародну премію пам'яті Астрід Ліндґрен. Премія вручається щорічно окремим письменникам або організаціям, чия діяльність спрямована на заохочення до читання серед дітей та молоді.*
- *Завдяки А. Ліндґрен вперше у світі прийняли закон, що забороняв тілесні покарання та інші види насильства з боку батьків стосовно дітей.*
- *На одному з островів Стокгольму ще за її життя був побудований Музей казок Астрід Ліндґрен.*
- *Українською мовою кумедна Пеппі та інші герої Ліндґрен заговорили завдяки неперевершеній перекладачці Ользі Сенюк. Також відповідно до провідних світових тенденцій з'явилися аудіо книги про рудоволосу дівчинку Пеппі: «Пеппі Довгапанчоха» та «Пеппі сідає на корабель», незабаром побачить світ третя книжка «Пеппі у Південних морях». Ці аудіо книжки озвучила акторка Львівського театру юного глядача, улюблениця львівських дітей, Ольга Гапа, а проілюструвала – випускниця УАД, відома художниця Іветта Ключковська.*
- *Завдяки її виступам в пресі з проблем жорстокого поводження з тваринами був прийнятий закон про захист тварин, який отримав назву «Закон Ліндґрен».*